

יצירות ספרות לשאלון 014381 - מועד חורף תשפ"א

יצירה 1

לפניך שני קטעים מן הסיפור "השקרן" – מתוך הספר "בחי" / ישראל ויסלר (פוצ'ו)

קטע א:

לא נעים להודות, אבל הזיכרון הראשון של חני – הוא גם השקר הראשון שלי. הייתי אז כמעט בן ארבע והלכתי כמו בכל יום לבדי אל הגן של חווה הגנת ברחוב בן יהודה. גרתי עם הוריי בבית קטן ברחוב שלום עליכם, במרחק של חמש דקות הליכה מהגן. חציתי בריצה את הכביש שנסלל לא מכבר ו...טרח! עליתי על השליח של המכולת שרכב על אופניו. שנינו נפלנו, ותוך שנייה היינו מוקפים אנשים מבוהלים. אותי מלטפים ומנחמים, ואת השליח המסכן מגדפים ומחרפים (מקללים). אחר כך, כשמרחו יוד על ברכיי השרוטות, ואני צרחתי בקולי קולות, אמרו כולם "תראו איזה ילד גיבור שלא בוכה!" כאן הפסקתי לבכות, כי הבנתי שגיבורים לא בוכים, ורק משיכות האף המשתנקות שלי הסגירו את תחושותי האמיתיות. מאוחר יותר, כשאימי הביאה אותי לגן (באותו יום כבר לא רצתה לשלוח אותי לבד) סיפרה לחווה הגנת לעיני כל הילדים, איך נדרסתי על-ידי האופניים ולא בכיתי. הגנת אמרה: "איזה גיבור!" וביקשה ממני לספר לכל הילדים איך זה קרה, וכאן שיקרתי. סיפרתי שעברתי את הכביש בזהירות, והוא, הנער השליח של המכולת, נסע על האופניים כמו משוגע, קרא עיתון ולא ראה אותי. אף ילד לא שאל איך אפשר לקרוא עיתון תוך רכיבה, ורק אני שאלתי את עצמי אחר כך "מאיפה גירדתי את הבלוף הזה?" מה שזכרתי היה שבידו האוחזת בכידון הוא החזיק דף נייר, שבו כנראה הייתה רשימת המצרכים, אבל מכאן ועד קריאת עיתון תוך רכיבה? תִּמְהַנֵּי...

קטע ב:

התכונה הזאת, לפנות דברים בעזרת שקרים קטנים, ליוותה אותי הרבה שנים. לא שהייתי שקרן פְּתוּלוּגִי, אבל הייתי פה ושם מייפה דברים בעזרת דמיוני הפורה, בייחוד הייתי נוטה להשתמש בשקרים לבנים, כדי לעשות את החיים נוחים יותר. שקרים אלה פסקו כעבור עשרים שנה, כשהייתי סטודנט והפכתי מקרוב אישה נשואה שלא שיקרה אף פעם בחיים, ולא קרה לה כלום. אבל לזאת נגיע מאוחר יותר, בינתיים אני בגן הילדים, ילד רגיל בן ארבע שמשקר לפעמים אם צריך או לא.